

altsaa være affkaarne fra at faae Thingets Afgjørelse af, om det i dette Punkt vil følge den ærede Minister eller os, og naar det nu ovenikøbet staar saa tvivlsomt, som det nu gjør, maa jeg sige, at jeg hellere vil have Sagen undergivet en ny, selvstændig Afgjørelse.

Bille: I Udvalgets Betænkning er det utrykkelig sagt, at „de fleste“ Medlemmer af samme anse det for rigtig, at Frederiksbundsbanen gaar over Slangerup. Jeg veed ikke, hvor mange Medlemmer der var, som ikke sluttede sig dertil; men jeg veed, at det hos adskillige af dem, og maasse hos alle, var Tanken, at man ikke vilde udtale sig mod at gaa over Slangerup, og at man tværtimod vilde anse det for heldigt, om Banen kunde faae en saadan Retning, men at man ikke ansaa sig for at være saa bekendt med Forholdene der paa Eggen, at man uden videre turde opstille det som en Betingelse. Særligt vil jeg kun holde mig til et enkelt Punkt, som er bleven berørt af det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Hoffen). Han vilde ikke lade den Forklaring gjælde, som jeg havde tilladt mig at give. Jeg tror, at den støttede sig paa saa klare og bestemte Udtryk i foreliggende Love, i kongelige Resolutioner og Koncessioner, at der ikke kan være Tvivl om Sagen. Det ærede Medlem kom imidlertid kun til sit Resultat derved, at han bestandig argumenterede fra Loven af 21de Juni 1867; men denne Lov er forandret ved Loven af 1869, og det kan selvfølgelig ikke hjælpe længere at ville argumentere fra den tidligere Lov, man maa tage det sidste Udgangspunkt, det, som virkelig har givet Ministeren den Bemyndigelse, i Kraft af hvilken der er handlet. Det er altsaa Loven af 26de Februar 1869, som vi maa lægge til Grund for vore Overvejelser, og særlig denne Lovs § 8; men i denne § 8 komme vi atter til at gjøre en væsentlig Forandring paa Grund af, at de Forudsætninger, der findes i den, aldeles ikke i Virkeligheden indtraadte. Det er Koncessionen for Sydbanen, under hvilken Falsterbanen blev medindbefattet, og Koncessionen for Nordvestbanen, der maa gjøres til Grundlag for Bedømmelsen af hele Netforholdet. Men skulde der kunne være nogen Tvivl derom, saa er den ialtfald afgjort derved, at en kongelig Resolution af 30te September 1872 allerede fuldstændig har afgjort dette Spørgsmaal, idet nemlig denne Resolution erklærer, at det sjællandske Jernbaneselskab skal kunne overgive Falsterbanen til Andre uden at forskjætte Forlængelsen af Uopsigeligheden eller

see denne betinget af noget fremtidigt Wilkaar. Denne Resolution er som sagt afgiven i 1872, og paa dette Tidspunkt var der jo slet Intet givet med Hensyn til, hvornaar Nordvestbanen kunde være anlagt, om den vilde naae det inden den 1ste Januar 1875 eller forinden eller længe efter, og deri ligger aldeles klart, at Spørgsmaalet om Uopsigelighedens Forlængelse til 1896 har faaet sin endelige Afgjørelse derved, at det sjællandske Jernbaneselskab selv har anlagt Falsterbanen uden at det kommer i Betragtning, at det siden med Regjeringens Tilladelse har overdraget Banen til et andet Selskab. Jeg tror ikke, at dette Spørgsmaal kan gjøres til Gjenstand for nogen virkelig Tvivl, saasnart man vil se, ikke paa den gamle Lov af 1867, men paa de senere Lovbestemmelser, der ere blevene benyttede ved Koncessionernes Udstedelse. Jeg vil endnu kun gjøre den ene Bemærkning, at naar der tales om, at det sjællandske Jernbaneselskab kan tage Midlerne til nye Vogne af sine Driftsindtægter, saa maa det ikke glemmes, at det er Rigsdagens, at det er Befolkningens Ønske, at det sjællandske Jernbaneselskab maatte blive drevet frem til bestandig nye Baneanlæg. Det er jo et helt Net af Baner, der allerede er anlagt i Sjælland af dette Selskab, — selv rent bortset fra den fæsteste Bane — og vi have endnu en hel Mængde Baner, der forestaa, Frederiksbundsbanen, Hørs-holmsbanen, Havnebanen og Dobbeltspor hist og her osv. osv. Hvad er Betingelsen for, at saadanne Anlæg kunne ske ved det sjællandske Jernbaneselskab? Det er, at det har et saadant aarligt Overflud paa sin Drift, at Aktierne kunne staa i en god Kurs. I det Dieblis Staten med misforstaaet Syn for sin egen Interesse arbejder derhen, at det sjællandske Jernbaneselskabs Aktier staa under pari, saa besværliggjør den derved alle nye Anlæg. Det er til Fordel for Staten, at disse Aktier have en gunstig Kurs. Derfor er det heller ikke rigtig, naar den ærede Ordfører talte, som om man her skulde kunne stille sig ganske paa samme Punkt med Hensyn til Befolkningens Ønsker, som man gjør det paa Statsbanerne; der siger man: Befolkningen ønskede gjerne at faae denne eller hin Lettelse; men det er Noget, som Statsbanerne ikke kunne indlade sig paa, Befolkningen maa vente. Forholdet er her et ganske andet. Her siger jo det sjællandske Jernbaneselskab: Jeg er villig til at give Befolkningen disse Goder, dette større Materiel, denne nye Linie, naar kun Staten vil tillade mig at anvende de dertil fornødne Midler. Og i saa